

Σύγχρονος Κόσμος, Δημοκρατία – Ορθή πλευρά της ιστορίας

Επαναπροσδιορισμός των διεθνών σχέσεων *

Δημήτριος Π. Παναγιωτόπουλος

Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, Δικηγόρος Αθηνών στον Άρειο Πάγω και ΣτΕ, Πρόεδρος του Κινήματος ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Εισαγωγή

1. Περί Δημοκρατίας, Ιστορική αναφορά

1.1. Κράτος και σύγχρονος καπιταλισμός

2 Ο Κόσμος Σήμερα

2.1 Τι μπορεί να αντισταθεί στον σύγχρονο καταστροφικό καπιταλισμό;

2.2.Επαναπροσδιορισμός των διεθνών Σχέσεων, η ορθή πλευρά της Ιστορίας

3. Διαπιστώσεις

3.1 Ποιος επομένως έχει την εξουσία, τι είναι ο Πολίτης

Συμπέρασμα

Εισαγωγή

Κυρίαρχο ερώτημα που τίθεται και σήμερα είναι το ερώτημα τι σημαίνει Δημοκρατία. Είναι Δημοκρατία άραγε, τα ανθρώπινα δικαιώματα; η έλλειψη λογοκρισίας; είναι οι εκλογές κάθε τύπου; Μήπως αυτά είναι επακόλουθα της δημοκρατίας και η ίδια η Δημοκρατία είναι το κράτος του Δήμου, η πολιτική δύναμη, η εξουσία του Δήμου; Κατά συνέπεια, ευθέως τίθενται τα προβλήματα τι είναι ο Δήμος, ποιος ανήκει σ' αυτόν και τι θα πει εξουσία.

1. Περί Δημοκρατίας, Ιστορική αναφορά

Δημοκρατία σημαίνει Καταδίκη στη συνεχή αλλαγή θεσμών με προβολή τη συγκέντρωση της εξουσίας των πολιτών, η οποία αναγκάζει και τους πολιτικούς φορείς να μεταβάλλονται συνεχώς για να θέτουν την κοινωνία σε μεταβολή-αλλαγή, αλλά και την ίδια την κοινωνία να θέτει σε κίνηση. Αυτό αποτελεί και την εμπέδωση της ελευθερίας υπό τους όρους της αυτοθέσμησης και του αυτοπεριορισμού. Κατά τούτο και σήμερα, το μείζον πρόβλημα για τη

* Η εργασία αυτή παρουσιάστηκε στο International Scientific and Practical Conference "Legal support of national sovereign interests in cross-border economic relations", November 23, 2023. Kutafin Moscow State Law University (MSAL) Moscow, https://hub.uoa.gr/?post_types=&s=Legal+support+of+national+sovereign+interests+in+cross-border+economic+relations

Δημοκρατία Είναι και Λέγεται: Θεσμισμένη Εξουσία και Δημοκρατικοί Θεσμοί.

Η Δημοκρατία είναι ή θέλει να είναι ένα πολίτευμα που αποβλέπει στην αυτονομία τόσο την κοινωνική όσο και την ατομική. Ο μεγαλύτερος αριθμός των ανθρωπίνων κοινωνιών πάντοτε εγκαθιδρύθηκε πάνω στη βάση μιας ετερονομίας. Οι θεσμοί που υπήρχαν γενικά αλλά και οι πολιτικοί θεσμοί ειδικά θεωρούνταν δεδομένοι και αναμφισβήτητοι. Τέτοιοι είναι οι θεσμοί της φυλής, που θεμελιώθηκαν από τους ήρωες ή τους προγόνους τους και δεν αμφισβητούνταν, καθότι οι άνθρωποι τους είχαν εσωτερικεύσει¹.

Τι συνέβη στην Αρχαία Ελλάδα για πρώτη φορά και επαναλήφθηκε στην Ευρώπη από τον 12ο-13ο αιώνα και μετά; Έγινε μια ρήξη αυτού του ετερόνομου καθεστώτος με κίνηση προς την αυτονομία. Τα μέλη μιας ανθρώπινης κοινότητας δημιουργούν θεσμούς - νόμους, επωμίζονται τη ρύθμιση των κοινών σχέσεων, συγκροτούν την “Πόλιν”.

Αυτό που παρουσιάζεται στην Αθήνα από τον 7ο έως και τον 4ο αιώνα π.Χ. είναι μια συνεχής μεταβολή των θεσμών, μια συνεχής μεταρρύθμιση των νόμων κατά τρόπον ώστε να αυξάνεται η πραγματικότητα της Δημοκρατίας, της πραγματικής συμμετοχής του Δήμου στην εξουσία².

1.1. Κράτος και σύγχρονος καπιταλισμός

Ποιό είναι το δεσπόζον πολιτικό αίτημα που τίθεται σήμερα και ποιο είναι το περιεχόμενό του ;

α) Το σύγχρονο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα της οικονομίας και ο άνθρωπος,

β) το εθνικό κράτος και η οικονομία με παγκόσμιες και περιφερειακές οντότητες,

γ) η δομή της πολιτικής εξουσίας, η δημοκρατία και η δυνατότητα του ανθρώπου να παρέμβει στη διαμόρφωση των όρων της οικονομικής, κοινωνικής, και άλλης μορφής ζωής.

δ) Η περίπτωση της Ελλάδος στην ΕΕ και το Ευρώ, μετά την επιβολή των Μνημονίων, τη λεηλασία της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας των Ελλήνων με το χρέος σε δυσθεώρητα ύψη, στο 194% του ΑΕΠ, ήτοι των 363 δις Ευρώ, των αιωνίων υποχρεώσεων εξασφάλισης 3,5% πλεόνασμα μέχρι το 2023 και 2,9% μέχρι το 2060.

Η απάντηση στα παραπάνω θέματα δίδεται με τη διαπίστωση ότι η μορφή της σύγχρονης οικονομίας του καπιταλισμού δεν είναι καθόλου οικονομία της αγοράς³. Η αυτοσυντήρηση του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού Καπιταλισμού χρησιμοποιεί ως εργαλείο την ανάπτυξη των τρόπων σπατάλης έξω και πέρα από τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες, επειδή ακριβώς δεν παρέχει διεξόδους επενδύσεων για να απορροφήσει το αυξανόμενο περίσσειμα. Κατά συνέπεια, η αύξηση του επιπέδου ζωής αντανakλά ένα αυξημένο κοινωνικό κόστος, που υποχρεούται να πληρώνει ένας μισθωτός για να ανταποκριθεί στις ανάγκες του μέσα στην πολύπλοκη κοινωνία που τελεί έξω και πέρα από τον έλεγχό του. Ένας τρόπος απορρόφησης του περισσεύματος αποτελούν και οι

¹ Ομήρου *Ιλιάς*, Β. 25-30, 670-875

² Βλ. Δημήτρης Παναγιωτόπουλος (2018), *Αναθέσμιση τώρα Δημοκρατία της Κοινότητας*, Εκδ. Ν. Τεχνολογιών, σελ. 54.

³ Σε τούτο συμφωνούν Αν. Παπανδρέου, Μονοπωλιακός Καπιταλισμός, όπως και Μπαράν και Σουήζυ.

δημόσιες δαπάνες, όπου οι στρατιωτικές (Κένυς) τροφοδοτούν τον μιλιταρισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Τυπικό στοιχείο του σύγχρονου αυτού ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού είναι ο «Τεχνοκρατικός Προγραμματισμός»⁴. Έτσι ο μηχανισμός της αγοράς παρίσταται ως σχέδιο της ιδιωτικοποίησης χάριν της δεσπόζουσας ελίτ στην κοινωνία, η οποία προωθεί μόνο το συμφέρον του συστήματος και το μεγαλύτερο κέρδος γι' αυτήν και όχι βεβαίως το συμφέρον του λαού και των εργαζομένων.

Κατά συνέπεια το κράτος, στον καπιταλισμό της αγοράς, περιορίζεται στο να παρέχει το νόμιμο πλαίσιο στις ενέργειες του καπιταλισμού και στην υποβοήθηση της επέκτασής του. Έξω δε, και πέρα απ' τα εθνικά όρια, αυτό συνδέεται με ιμπεριαλιστικές τραγωδίες, ενώ στον μονοπωλιακό παγκόσμιο ολιγαρχικό καπιταλισμό, το ίδιο το κράτος καθίσταται εργαλείο των ιδιωτικών σχεδίων μέσω των πολυεθνικών εταιρειών και των αγορών (βλέπε Ελλάδα των μνημονίων). Πέραν τούτων, το κράτος παραδίδει κάθε έλεγχο και κάθε του κυριαρχία στην παγκόσμια ιδιωτική σχεδίαση που επιβάλλει ο νεοφιλελευθερισμός. Ειδικά έχει συμβάλλει σ' αυτό η αποδέσμευση του χρήματος από τα υλικά αγαθά, όπως είναι ο χρυσός. Με αυτόν τον τρόπο εγκαθιδρύθηκε η αποειδωλοποίηση- αποϋλοποίηση του χρήματος και το χρήμα απέκτησε έτσι την πραγματική και μοναδική του αξία, την απόλυτη πίστη σ' αυτό, με αποτέλεσμα να καθίσταται πλέον το ίδιο εμπόρευμα. Και όπως έχει πει προ πολλού επισημάνει ο Αριστοτέλης, όταν το χρήμα φτάσει να εμπορεύεται τον εαυτό του, τότε επέρχεται η σκλαβιά του ανθρώπου.

Στις 15 Αυγούστου του 1971 η κυβέρνηση των ΗΠΑ, δια του προέδρου Νίξον, έκανε πρώτη φορά τη δήλωση ότι «αναστέλλεται η μετατρεψιμότητα του δολαρίου σε χρυσό». Εκ πρώτης όψεως δεν δίνει κανείς σημασία, εκτός αν θα μπορούσε να το συνδέσει με τα επιγενόμενα αργότερα και ιδιαίτερα με το τέλος σύνδεσης της αξίας του νομίσματος του δολαρίου με συγκεκριμένα αποθέματα χρυσού. Ωστόσο, από το χρονικό σημείο αυτό και μετά, σε πολλά χαρτονομίσματα, όπως στη δραχμή, η φράση «ΔΡΑΧΜΕΣ ΧΙΛΙΕΣ ΠΑΡΗΡΩΤΕΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ», υπογεγραμμένη από τον διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, χάνουν οριστικά το νόημα της. Η φράση αυτή σήμαινε ότι το χαρτονόμισμα ήταν ισάξιο ορισμένης ποσότητας χρυσού! Μετά όμως από την αποσύνδεση αυτή, το χρήμα αποξενώθηκε από κάθε αξία έξω, από το ό,τι ορίζει το ίδιο, και αποτελεί μια πίστωση που θεμελιώνεται μόνο στον ίδιο τον εαυτό του και τίποτα παραπάνω, δηλαδή στο έγχρωμο χαρτονόμισμα. Επομένως, στους καιρούς που ζούμε, θα πρέπει να γίνει απόλυτα κατανοητό πλέον ότι ο σύγχρονος καπιταλισμός λειτουργεί εν είδει θρησκείας, καθότι ορίζεται με όρους πίστης όπως σε κάθε θρησκεία. Σύμφωνα με τον Απόστολο Παύλο η *«πίστη είναι η ουσία των πραγμάτων που προσδοκούμε»*. Με λίγα λόγια, η πίστη παρίσταται ως πραγματικότητα και πίστωση σε κάτι που ουσιαστικά δεν υπάρχει, και στο οποίο δείχνουμε εμπιστοσύνη, πιστεύουμε σ' αυτό. Υφίσταται λοιπόν μια σχέση εμπιστοσύνης, όπως αυτή με κάποιον που είτε τον παίρνουμε στην προστασία μας είτε του δανείζουμε χρήματα ή και το ανάποδο. Εγκαθιδρύεται, δηλαδή, η οικοδόμηση μιας σχέσης προσωπικής εμπιστοσύνης. Στον παγκόσμιο καπιταλισμό πλέον αντικείμενο δεν είναι παρά μόνον η πίστη στο χρήμα χωρίς αντίκρισμα, μετά τη χειραφέτησή του, στην πίστωση. Έτσι, η τράπεζα, ως μια μηχανή παραγωγής και διαχείρισης της

⁴ βλ. Γκαλμπραϊνθ, Νέο Βιομηχανικό Κράτος.

πίστωσης και μάλιστα χωρίς κανέναν εθνικό λαϊκό έλεγχο, έχει πάρει τη θέση της εκκλησίας και με τον έλεγχο της πίστωσης χειραγωγεί και διαχειρίζεται την πίστη και την όποια εμπιστοσύνη υπάρχει στην εποχή μας. Η «*απόφαση αναστολής της μετατρεψιμότητας του δολαρίου σε χρυσό*» είχε στόχο την αποκρυστάλλωση και τον εξαγνισμό της πίστης, που ανακαλεί/αναλογεί με/αντιστοιχεί σε εκείνη στην Παλαιά Διαθήκη με την καταστροφή του χρυσού μόσχου. Με άλλα λόγια, πρόκειται για την ακύρωση της σύνδεσης της πίστης με κάθε ειδωλολατρικό δεσμό, με τον χρυσό, και με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνεται η απολυτότητα της πίστεως ως κεκαθαρμένη.

Το Χρήμα λοιπόν σήμερα, στον παγκόσμιο καπιταλισμό, είναι η νέα πίστις χωρίς υπόλοιπα και βάρη, καθαρή πίστις η ίδια η ουσία του πράγματος, του χρήματος ως χαρτονομίσματος. Αυτός είναι ο τρόπος που αφαιρεί κάθε εμπόδιο για τη μετατροπή του χρήματος καθ' ολοκληρίαν σε εμπόρευμα και μέσω του οποίου δημιουργήθηκε η νομισματική αγορά για την εμπορεία του χρήματος. Ο ίδιος αυτός τρόπος είναι που καταδικάζει κατ' ουσία την κοινωνία να ζει πλέον επί πιστώσει και τους Τραπεζίτες να μεταλαμβάνουν τους πιστούς στο μοναδικό μυστήριο της θρησκείας αυτής, στην Πίστωση-χρέος.

Στις μέρες μας, αυτή η μορφή του καπιταλισμού παρουσιάζεται ως παγκοσμιοποίηση, με ελευθερία κίνησης προσώπων, πραγμάτων, υπηρεσιών και κεφαλαίων και οικονομικών μέσων. Είναι φάση της σκλαβιάς του ανθρώπου και της ζωής της κοινωνίας με τη# μετάληψη στην πίστωση και το χρέος. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι το κράτος, στη φάση αυτής της ακραίας μορφής του ολιγαρχικού καπιταλισμού, τέθηκε στη υπηρεσία του διεθνούς κατεστημένου και συνακόλουθα της κυρίαρχης και άρχουσας διεθνούς ολιγαρχίας, μέσω της δημιουργίας ποικίλων οντοτήτων που εξυπηρετούν αυτήν την ιδέα και την εκ παραλλήλου εξουδετέρωσή του. Οι λαοί έτσι δεν αποτελούν παρά μόνο νομιμοποιητική βάση της επιτυχίας των σχεδίων της διεθνούς ολιγαρχίας και της ικανοποίησης των άνομων σκοπών τους έξω και πέρα από τη βούληση των λαών.

Επομένως, το μέγα ερώτημα που τίθεται επιτακτικά σήμερα είναι: ποιος είναι ο ρόλος του κράτους; και ποιος ελέγχει το κράτος; Στην κλασική αντιπροσωπευτική δημοκρατία, υποτίθεται ότι οι πολίτες έχουν όλοι τους ίση μερίδα εξουσίας πάνω στις δημόσιες υποθέσεις μέσω των αντιπροσώπων τους. Σήμερα αυτό δεν αποτελεί παρά μια απάτη, το ψεύδος της οποίας φανερώνεται μόλις ο υποτιθέμενος πολίτης ρίξει την ψήφο στην κάλπη, όπου από τη στιγμή εκείνη και μετά δεν είναι απλώς ένας υπήκοος παλαιότερων εποχών, μα υπηρέτης υπαγορευμένων συμφερόντων του παγκόσμιου σχεδίου και μάλιστα με τη δική του νομιμοποίηση. Το κράτος πλέον έχει απολέσει με τη μια ή την άλλη μορφή την ανεξαρτησία του, οι λαοί αδυνατούν να ελέγξουν τις δομές και τη λειτουργία του κράτους και υποδουλώνονται ανάλογα με τον βαθμό μετάληψής τους στην πίστωση και το χρέος, όπως και ίδιου του κράτους. Ο μόνος ρόλος επομένως που απέμεινε στο κράτος είναι να επιβάλλει υπέρμετρους φόρους και βάρη, για την αποπληρωμή των χρεών του στις διεθνείς αγορές, στον σύγχρονο Μινώταυρο, όπως μας είχε προειδοποιήσει ο Κάφκα με τον *Πύργο*, για την επερχόμενη νέα πολιτική εποχή⁵.

2. Ο Κόσμος Σήμερα

⁵ Βλ Δημήτρης Παναγιωτόπουλος (2019 Πολιτικής Εγκώμιον για μια νέα Πολιτική, Ηρόδοτος Αθήναι, σελ..29-45

2.1 Τι μπορεί να αντισταθεί στον σύγχρονο καταστροφικό καπιταλισμό;

Τίθενται επομένως τα ερωτήματα: Υπάρχουν εφαρμόσιμες εναλλακτικές λύσεις απέναντι στον βιούμενο καπιταλισμό, όπως τον βιώνουμε στην ΕΕ και στον κύκλο του Ευρώ και διεθνώς; Η κοινοτική δόμηση του κράτους με πραγματική δημοκρατία μπορεί να αποτελέσει την επιθυμητή εναλλακτική λύση στον ολιγαρχικό καπιταλισμό; Μπορεί να εκτοπιστεί η πανίσχυρη κομματική γραφειοκρατία, ο διεθνιστικός εθνομηδενισμός και ο νεοφιλελευθερισμός που είναι η τροχαλία της παγκοσμιοποίησης;

Ποιος είναι ο τύπος της κοινωνίας όπου, αντί να πραγματώνεται ο προγραμματισμός της ιδιωτικής διευθυντικής ελίτ, να μπορεί να πραγματοποιηθεί ένας γνήσιος δημοκρατικός, κοινωνικός προγραμματισμός, χωρίς την κυριαρχία καμιάς μορφής κατεστημένου γραφειοκρατικού ή άλλου, με εθνική ανεξαρτησία και συνειδητή επιδίωξη αρθρωμένων κοινωνικών σκοπών; Ποιος είναι ο τύπος μιας κοινωνίας, όπου με την εγκαθίδρυση μιας τάξης πραγμάτων ο Πολίτης θα είναι το κράτος και θα ελέγχει το κοινωνικό του περιβάλλον αντί να εξουσιάζεται από αυτό;

Η περιφερειακά αποκεντρωμένη δημοκρατική κοινωνία, της κοινότητας το Πολιτειακό Κοινόν, μπορεί να είναι μια κοινωνία με τα παραπάνω χαρακτηριστικά μοναδική αντίσταση στον σύγχρονο αδηφάγο, ολιγαρχικό καπιταλισμό της παγκοσμιοποίησης της Νέας Τάξης Πραγμάτων .

Ο προγραμματισμός αυτός ως πρόγραμμα της κοινότητας, της περιφερειακής αποκεντρωμένης διοίκησης, είναι η δομή εξουσίας που συμβιβάζεται απόλυτα με το κράτος-δομή κοινοτήτων και τον προγραμματισμό της κοινωνίας δι' εαυτήν, αφού τα κέντρα αποφάσεων είναι εντός αυτής και οι αποφάσεις τους προέρχονται από την ίδια την κοινωνία. Είναι δε, τα κέντρα αυτά εφοδιασμένα με τη δύναμη της κοινότητας για να οδηγήσουν την ίδια την κοινωνία στον δρόμο που αυτή μόνη της έχει επιλέξει.

Με το αίτημα του Κοινοτικού Δημοκρατικού Προγραμματισμού, κατά συνέπεια, τίθεται ευθέως το πολιτικό ερώτημα **Ποιός για Ποιόν;** ποιος αποφασίζει δηλαδή για ποιόν.

Ο κοινοτισμός, κατά τρόπο ώριμο πλέον, θέτει και πολιτικά το μεγάλο Αίτημα της ανάκτησης της εθνικής ανεξαρτησίας, Λαϊκής κυριαρχίας και της Αναθέσμησης των κοινωνικο-οικονομικών δομών, και προσδιορίζει τους άξονες μιας ανακατανομής της εξουσίας μέσω ενός περιφερειακού αμφικτίειν, την περιφερειακή αμφικτιονία, την Περιφερειακή Πολιτειακή Κοινότητα, η οποία όπως τονίζεται θα εξαφανίσει το πολιτικό κατεστημένο εξουσίας και θα δημιουργήσει τη σύγχρονη Ιστορία των Ελλήνων και της Ελλάδος⁶.

Πώς μπορεί λοιπόν να επέλθει ενδυνάμωση των πολιτών και η εξασφάλιση της πορείας της χώρας, εθνικά υπερήφανης, για μια ζωή αξιοπρεπή και αντάξια της ιστορικής της κληρονομιάς; Μόνο μέσα από έναν Δημοκρατικό αποκεντρωμένο προγραμματισμό περιφερειακής ανάπτυξης και παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας, με την παραγωγή προϊόντων τα οποία δεν θα περιορίζονται μόνον για την εσωτερική αγορά, αλλά για τη διεθνή αγορά.

Μπορούν όμως να οδηγηθούν σε ουσιαστική απελευθέρωση και ανάπτυξη οι παραγωγικές δυνάμεις της χώρας χωρίς νομισματική ανεξαρτησία και δυνατότητα καθορισμού εθνικής οικονομικής πολιτικής; Χωρίς αυτόν τρόπο θα μπορέσουμε ποτέ στην Πατρίδα μας να έχουμε ένα κράτος πρόνοιας με

⁶ Βλ. στο ίδιο (2019) Πολιτικής Εγκώμιον, 'οπ. π.

υγειονομική περίθαλψη, εκπαίδευση και ασφαλείς συντάξεις; Πώς θα δοθεί η μάχη για την αύξηση της παραγωγής και παραγωγικότητας χωρίς τη νομισματική ανεξαρτησία, που σημαίνει ταυτοχρόνως και εθνική ανεξαρτησία; Μόνο μια τέτοια πορεία Νέας Πολιτικής μπορεί να διαμορφώσει έναν εθνικό αποκεντρωμένο προγραμματισμό στο πλαίσιο της κοινότητας, της κοινοτικής Πολιτείας, όπου λειτουργεί αναλογικώς η μεικτή οικονομία που αποτελεί τη λυδία λίθο του συστήματος της Νέας Πολιτικής με Αναθέσμιση παντού. Η κοινότητα αποτελεί πλαίσιο δικαίωσης της πραγματικής Δημοκρατίας και του Πατριωτισμού, λογική κοινού πολιτισμού ηθών και εθίμων, της πολλαπλής και πολυκεντρικής Ελλάδας. Με τον τρόπο αυτό το κουκούλι της Θράκης και το μαντήλι το καλαματιανό(περιφέρειες Ελληνικές) ξαναβρίσκουν το νόημά τους και γεννιέται ο τοπικός πολιτισμός που αποτελεί αντίσταση στη σύγχρονη πολιτιστική ομοιομορφία, στον σύγχρονο πολιτισμικό φασισμό.

2.2. Επαναπροσδιορισμός των διεθνών Σχέσεων, η ορθή πλευρά της Ιστορίας

Η ζωή στον σημερινό κόσμο του μετά COVID-19 είναι ζοφερή όπως και στους καπνούς του πολέμου που ξέσπασε στην Ουκρανία⁷.

Ουκρανία Ξύλινο δόρυ του διεθνούς ολιγαρχικού ενάντια στον εθνικό καπιταλισμό. Είναι σημαντικό να θυμηθούμε τον πιο σπουδαίο ιστοριογράφο το Θουκυδίδη (460/454-398/396 π.Χ.) ο οποίος έγραψε την πάντοτε παρούσα Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου (431-404 π.Χ.) με τον τίτλο «Θουκυδίδου Ιστορίαι». Ο Θουκυδίδης λοιπόν μας υπομινύσκει ότι "Υπάρχουν τριών ειδών άνθρωποι. Αυτοί που κερδίζουν, αυτοί που χάνουν και αυτοί που καθορίζουν ποιοι κερδίζουν και ποιοι χάνουν!" και ότι «ο άνθρωπος από τη φύση του συμπεριφέρεται με ξιπασία απέναντι σε αυτούς που τον κολακεύουν και με σεβασμό προς εκείνους που δεν υποκλίνονται». Στο άθλιο έργο το οποίο βιώνουμε στις μέρες μας τα παραπάνω απόλυτα μας οδηγούν να δούμε ποιοι χάνουν ποιος κερδίζει και ποιοι και με ποιον τρόπο καθόρισαν ποιος θα κερδίσει και ποιος θα χάσει στο πλαίσιο του διαμορφωθέντος κόσμου μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης ως μοντέλου του κομματικού κρατικού καπιταλισμού και την έντονη παρουσία και δράση των δυνάμεων του νεοφιλελευθερισμού με την παγκοσμιοποίηση και την εγκαθίδρυση της διεθνούς πυραμοειδούς ολιγαρχίας των χωρών της δύσης κυρίως Αμερικής και ΕΕ.

Έχουμε επισημάνει πολλάκις ότι «σήμερα το κράτος, στον καπιταλισμό της αγοράς, περιορίζεται να παρέχει το νόμιμο πλαίσιο στις ενέργειες του καπιταλισμού και στην υποβοήθηση της επέκτασής του. Έξω δε και πέρα απ' τα εθνικά όρια, αυτό συνδέεται με ιμπεριαλιστικές τραγωδίες, ενώ στον μονοπωλιακό παγκόσμιο ολιγαρχικό καπιταλισμό, το ίδιο το κράτος καθίσταται εργαλείο των ιδιωτικών σχεδίων μέσω των πολυεθνικών εταιρειών και των αγορών (βλέπε Ελλάδα των μνημονίων). Πέραν τούτων, το κράτος κυρίως μέλος της ΕΕ παραδίδει κάθε έλεγχο και κάθε του κυριαρχία στην παγκόσμια ιδιωτική σχεδίαση που επιβάλλει ο νεοφιλελευθερισμός. Ειδικά έχει συμβάλει σ' αυτό η αποδέσμευση του χρήματος από τα υλικά αγαθά, όπως είναι ο χρυσός. Με αυτόν τον τρόπο εγκαθιδρύθηκε η αποειδωλοποίηση-αποϋλοποίηση του χρήματος και το χρήμα απέκτησε έτσι την πραγματική και μοναδική του αξία, την απόλυτη πίστη σ' αυτό, με αποτέλεσμα να καθίσταται πλέον το ίδιο εμπόρευμα. Και όπως έχει προ πολλού

⁷ Το κείμενο αυτό (Αθήνα 8-4-2022) έχει παρουσιαστεί στη διεθνή συνάντηση των μελών του διεθνούς forum και έχει δημοσιευθεί στην ιστοσελίδα: <https://eretikos.gr/analyseis/epanaprosdiorismos-ton-diethnon-scheseon-i-orthi-pleyra-tis-istorias/501640/>

επισημάνει ο Αριστοτέλης, όταν το χρήμα φτάσει να εμπορεύεται τον εαυτό του, τότε επέρχεται η σκλαβιά του ανθρώπου»⁸.

Στις 28 Αυγούστου 2019 είχαμε ανεβάσει το Εκπληκτικό video που εξαφάνισαν και τοποθετώ αντίστοιχο με το έγγραφο στη σελίδα του ΟΗΕ⁹ και είχαμε τοποθετήσει για το ίδιο θέμα τη συνέντευξη του Διοικητή του Κέντρου Μεταναστευτικών Μελετών του Ο.Η.Ε. Joseph Chamie, about mega trends, immigration policy and public opinion¹⁰. Εκεί αποκαλύπτεται πλήρως η μεθοδολογία μετάλλαξης του πληθυσμού των κρατών της Ευρώπης.

Σύμφωνα με τον ΟΗΕ, για να κρατηθεί ο λόγος, συνταξιούχων εργαζομένων στο 1/3 θα πρέπει να έχουν έλθει στην Ευρώπη 235 εκ. μετανάστες μέχρι το 2050, δηλαδή 15 εκ ανά έτος, και βεβαίως να κάνουν πολλά παιδιά. Μετά τη συμφωνία του Μαρακές της ελεύθερης μετανάστευσης υποχρεωτική για όλους ακόμα και γι' αυτούς που δεν την υπέγραψαν, το σχέδιο τέθηκε σε εφαρμογή!! Έτσι εξηγούνται όλα!

Η διογκούμενη μετακίνηση πληθυσμών υπηκόων τρίτων χωρών που συγκεντρώνονται στα ανατολικά χερσαία και θαλάσσια σύνορα της χώρας μας χρησιμοποιείται από την Τουρκία για να ασκήσει διπλωματική πίεση στην ΕΕ για οικονομικά και άλλα οφέλη¹¹

Με τον τρόπο αυτό χάνεται η ύπαρξη μιας χώρας και κινδυνεύει πέραν της αλλοίωσης της εθνικής της υποστάσεως, από τους νεοάποικους εισβολείς, και σύμφωνα με το άρθρο 49 της σύμβασης της Γενεύης, για τη χώρα που τους προωθεί, αποτελεί Αιτία πολέμου! Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα χρόνια του Αριστοτέλη ακόμα, ο οποίος τονίζει ότι: "Άλλη αιτία των επαναστάσεων είναι η διαφορά μεταξύ των φυλών, που δεν αποκτούν άμεσα κοινό πνεύμα ένα κράτος δεν είναι δημιούργημα μίας ημέρας, ούτε προκύπτει από ένα πλήθος που συγκεντρώθηκε τυχαία. Συνεπώς, η υποδοχή ξένων στις αποικίες, είτε όταν ιδρύονται, είτε αργότερα, έχει γενικά προκαλέσει επαναστάσεις¹²."

Για όσους διαβάζουν τον Μαρξισμό ανάμεσα από τις γραμμές.

"...Σκοπός της εισαγωγής ξένων εργατών είναι η διατήρηση της δουλείας και η ακύρωση όλων των διεκδικήσεων των ντόπιων εργατών για μισθούς και συνθήκες εργασίας.

Ο μετανάστης ανταγωνίζεται τον ντόπιο εργάτη και σιγά σιγά ανάγει το μεροκάματο στο δικό του επίπεδο. Είναι το πιο αποτελεσματικό όπλο του κεφαλαίου.

Η μετανάστευση διαιρεί την εργατική τάξη της χώρας υποδοχής σε τόσα εχθρικά στρατόπεδα όσες και οι εθνοφυλετικές ομάδες διότι η κάθε μία καταλαβαίνει μόνο τον εαυτό της. Έτσι αναστέλλεται η εργατική επανάσταση και διαιώνίζεται η καπιταλιστική κυριαρχία.

Οι μεταναστευτικοί νόμοι είναι τα μανιφέστα των εργοστασιαρχών. Οι οικονομικοί "μετανάστες" είναι ο Δούρειος Ίππος του Κεφαλαίου για την άλωση των εργασιακών κατακτήσεων..."¹³.

⁸ Στο βιβλίο με τίτλο Πολιτικής Εγκώμιον 2019, Ηρόδοτος: Αθήνα σελ.35-36.

⁹ <https://www.un.org/press/en/2000/20000317.dev2234.doc.html>

¹⁰ <https://youtu.be/evfEHWOaD2k>

¹¹ <https://infognomonpolitics.gr/2020/03/evr-dikastirio-dikeomaton-tou-anthropou-aporrifthikan-asfalistika-metra-kata-tis-elladas-gia-tin-anastoli-asylou/?fbclid=IwAR3X7j8SR64HjdAkIYE52WVDZ0GVzKe22a92VPuJs-nvupSwKjAb60kTCFI#.XmYCJMjLjl.facebook>

¹² Αριστοτέλης, Πολιτικά, 1303a

¹³ Βλ. Καρλ Μαρξ - Για την μετανάστευση.

Είναι Συλλογική και Οργανωμένη μετακίνηση πληθυσμών από ξένο κράτος για την εξυπηρέτηση διπλωματικών στόχων κατά σαφή παραβίαση του διεθνούς δικαίου¹⁴.

Το μέγα πρόβλημα του σύγχρονου επικοινωνισμού και των μεταναστών στη χώρα μας, που προωθούν τα αόρατα θεσμικά κέντρα της παγκοσμιοποίησης, έχουμε χρέος να αντιμετωπίσουμε από την πρώτη στιγμή. Μόνο νόμιμοι μετανάστες μετά από έλεγχο παραμένουν στην Ελλάδα και όλοι οι υπόλοιποι επαναπροωθούνται εκεί από όπου ήλθαν. Η ελληνική ιθαγένεια δεν δίδεται στον καθέναν, παρά μόνο συγκεκριμένα και κάτω από αυστηρές προϋποθέσεις του νόμου και υπό τον όρο ότι ως αποδεδειγμένα του κοινού πολιτισμού μετέχοντες εξυπηρετούν το εθνικό συμφέρον.

Κατά τούτο λοιπόν οι ποιητές ως σύγχρονοι προφήτες τονίζουν : «Φέρτε μου τὸν Θεό, θὰ συνεννοηθῶ ἀμέσως. Μὲ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τὸ δύσκολο»¹⁵.

Ο Bertolt Brecht,(ποιήματα) τονίζει :

“Ο πόλεμος που έρχεται δεν είναι ο πρώτος. Πριν απ’ αυτόν γίνανε κι άλλοι πόλεμοι.

Όταν τελείωσε ο τελευταίος, υπήρχαν νικητές και νικημένοι.

Στους νικημένους, ο φτωχός λαός πέθαινε από την πείνα. Στους νικητές ο φτωχός λαός πέθαινε το ίδιο”.

Από ότι φαίνεται, έξω και πέρα από κάθε σκέψη ανεξαρτήτου πλευράς κι αν βρίσκεται κανείς, οι ρίζες αυτού του πολέμου τις Ουκρανίας βρίσκονται στο 1990 με τη συμφωνία διάλυσης της ΕΣΣΔ, και εκκολάπτεται τουλάχιστον από το 2014, μετά την υπογραφή της σύμβασης στο Μινσκ αμοιτέρων των εμπλεκομένων στον πόλεμο αυτό, όπως με άλλη αιτιολογία και ο πόλεμος της Γάζας.

Η ανωτέρω συμφωνία ως φαίνεται είχε ως σκοπό μεταξύ άλλων την ουδετερότητα και τη μη εμπλοκή της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, όμως δεν τηρήθηκε και ως αποτέλεσμα είχε την πολεμική έκρηξη. Έχει δειχθεί πλέον ότι σκοπός του ΝΑΤΟ και κυρίως των ΗΠΑ ήταν και παραμένει η επέκτασή του μέχρι το μαλακό υπογάστριο της Ρωσίας, την Ουκρανία¹⁶. Επομένως ήταν φυσικό κάποια στιγμή οι πολίτες και οι άμαχοι, με την κήρυξη του πολέμου αυτού, να υποστούν όλες τις ολέθριες συνέπειες και να επιβεβαιωθεί ο Ηράκλειτος¹⁷, ο οποίος τόνιζε « πόλεμος πατήρ πάντων».

Δεν υπάρχει αμφιβολία και είναι απολύτως σαφές, ότι κάθε πόλεμος έχει απόλυτα καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς που τον υφίστανται και είναι απόλυτα λυπηρό, δεν παύει όμως, πέρα από τα άθλια συναισθήματα, να δημιουργεί νέα δεδομένα.

Επισημαίνεται όμως ότι εν καιρώ πολέμου ο κάθε τρίτος οφείλει να μην ρίχνει λάδι στη φωτιά, αποστέλλοντας όπλα και οπλικά συστήματα, αλλά να συμβάλλει με τις υπηρεσίες του στο άμεσο τέλος του πολέμου. Τούτο διότι

¹⁴

https://thesecretrealtruth.blogspot.com/2019/01/blog-post_769.html?fbclid=IwAR1sH_OA9PCYYAJVM3pKphqcnZIKocwTHGhXRvF0SHy06Z_Kr7TcnRgKn0U

¹⁵ Βλ. Οδ.Ελύτης Δημόσια και ιδιωτικά.

¹⁶ Για την ουδετερότητα Βλ δήλωση Η. Κίσινγκερ, 2014

¹⁷ Ηράκλειτος, Αρχ. Έλλην Φιλοσοφος,5ος Αιών π. Χ

εκτός των άλλων με το να ενισχύεις τη μια πλευρά, μόνο επέκταση του πολέμου και ολική καταστροφή φέρνεις, με την ειρήνη να τους περιμένει όλους ηττημένους στο μαύρο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Για το λόγο τούτο καθένας που αντιτίθεται στον πόλεμο οφείλει, ένεκα της ειρήνης, να παρέχει τις καλές του υπηρεσίες προς αποτροπή, αλλά και προς άμεση λήξη του πριν είναι αργά.

Σημασία λοιπόν έχει να δρομολογηθεί άμεσα ένας δρόμος δια των διαπραγματεύσεων επίλυσης της όποιας διαφοράς και όπως τόνιζε και ο μεγάλος Θουκυδίδης « *ο αδύνατος υπομένει αυτά που η αδυναμία του τον αναγκάζει να αποδέχεται*», με την επισήμανση : «*δεν κατηγορώ αυτούς που θέλουν να κυβερνούν, αλλά εκείνους που είναι έτοιμοι να τους υλακούσουν*».

Από ότι φαίνεται όμως η ειρήνη, στον πόλεμο αυτό, είναι πολύ μακριά ακόμη, γιατί όπως πολύ ορθά έχει τονιστεί, ο πόλεμος αυτός έχει ήδη πάρει τα χαρακτηριστικά ενός παγκόσμιου πολέμου άδηλου και ακήρυκτου, στον οποίο το Ουκρανικό ζήτημα στάθηκε μια πολύ ωραία αφορμή για τις εξελίξεις που εξυφαίνονται παραλληλίζοντας το και με την μεταφορά του πολέμου στη Γάζα με το Ισραήλ να επιτίθεται στον παλαιστινιακό λαό με πρόσχημα τον αφανισμό της Χαμάς. Θα έλεγε κανείς ότι υφέρπει ένας Γ' παγκόσμιος πόλεμος, ένα πόλεμος οικονομικός, ενέργειας και επισιτιστικός με βαρύτατες και διαρκείς συνέπειες .

Υπ' αυτήν την έννοια αισθάνομαι ότι ο πόλεμος αυτός δεν είναι και δεν μπορεί παρά να τον ιδεί κανείς ω έναν πόλεμο Ανατολής και Δύσης. Όπως έχουμε τονίσει πολλάκις¹⁸ . Αυτός είναι ένας πόλεμος ανάμεσα στον ολιγαρχικό, ιμπεριαλιστικό καπιταλισμό της παγκοσμιοποίησης, ιδιαίτερα όπως αυτός εκφράζεται από τις ΗΠΑ και την ΕΕ και στον εθνικό καπιταλισμό, της Ανατολής ,όπως η Ρωσία, είτε είναι κρατικός (κομματικός) καπιταλισμός βλέπε Κίνα, είτε είναι εθνικός Καπιταλισμός τρίτων χωρών.

Κατά συνέπεια ένα είναι βέβαιο ότι η συνέχεια στο έργο θα δοθεί στο πλαίσιο αυτό. Μετά τις επιβληθείσες από το ένα μέρος οικονομικές κυρώσεις, όταν μάλιστα διατυπώθηκε από τη Ρωσία ρητώς ότι οι πληρωμές θα γίνονται πλέον σε Rumble, παρουσιάζεται μια άλλου τύπου συνεργασία στις χώρες που δέχονται άμεσα τις συνέπειες, κι από την άλλη πλευρά η επιβολή όρων ροής του υγραερίου, διακίνησης δημητριακών αλλά και της αλλαγής των συναλλαγών¹⁹.

Αυτό αποκτά ιδιαίτερο ενδιαφέρον μάλιστα, μετά την ανακοίνωση του υπουργείου Οικονομικών των ΗΠΑ (Τετάρτη 30/03), ότι θα υπάρξει «*νέος γύρος κυρώσεων σε άτομα και εταιρείες που παρέχουν βοήθεια στο πρόγραμμα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν*» και την Κίνα και το Ιράν (δια των υπουργών εξωτερικών των χωρών τους Hossein Amir-Abdollahian και ο Wang Yi να απαντούν άμεσα και επιθετικά²⁰.

Ο Amir-Abdollahian συγκεκριμένα ανέφερε ότι η χρήση των κυρώσεων αποτελεί «*εργαλείο πίεσης από τις δυτικές χώρες εναντίον ανεξάρτητων εθνών*», με την επισήμανση ότι: «*Είναι σημαντικό να αφηγήσουμε τις κυρώσεις προκειμένου να συμβάλουμε στην εδραίωση της σταθερότητας και την πρόληψη κρίσεων που δημιουργούνται από τη Δύση*».

¹⁸ Βλ. Δημήτρης Παναγιωτόπουλος (2019) «Πολιτικής Εγκώμιον» , Εκδ. Ηρόδοτος 2019, σελ 43 επ.

¹⁹ Βλ περισσότερα Δημήτρης Παναγιωτόπουλος , (2023) Σύγχρονη Ελληνική Πολιτείας Θεσμική Ανασυγκρότηση, Νόηση : Αθήνα, σελ.213-227

²⁰ Στη συνάντησης στο Τυγκί της Κίνας, στο περιθώριο της τρίτης Συνόδου Κορυφής των υπουργών Εξωτερικών των γειτονικών χωρών του Αφγανιστάν , Τετάρτη 30/03/2022.

Ειδικά ο εκπρόσωπος του κινεζικού υπουργείου Εξωτερικών Ζάο Λιτζιάν δήλωσε ότι «Το ΝΑΤΟ θα έπρεπε να είχε διαλυθεί το 1991» με την ειδική επισήμανση δε, ότι: «Η Κίνα πιστεύει ότι το ΝΑΤΟ θα έπρεπε να είχε διαλυθεί αφού η ΕΣΣΔ, δεν υπήρχε πλέον», ενώ τόνισε ότι : «Αντίθετα το ΝΑΤΟ επεκτάθηκε και στρίμωξε τη Ρωσία, προκαλώντας αιματοχυσία στην Ουκρανία», με κατάληξη ότι: «τελικά, το ΝΑΤΟ ήταν ο εμπνευστής και ο μεγαλύτερος υποκινητής της κρίσης στην Ουκρανία εκ μέρους των ΗΠΑ»²¹.

Επισημαίνεται επίσης ότι, μερικές ημέρες πριν την ανωτέρω συνάντηση, υπογράφηκε συμφωνία Κίνας-Ιράν για διμερές εμπόριο ύψους 600 δισ. δολαρίων και στρατηγική στρατιωτική συνεργασία.

Όλα τα παραπάνω εμφανίζουν μια νέα κατάσταση στον ορίζοντα των διεθνών συναλλαγών και ένα νέο επίπεδο διεθνείς σχέσεις! Αυτά διαμορφώνουν και αναδεικνύουν νέα δεδομένα στην πραγματική ζωή των ανθρώπων διεθνώς. Φανερώνουν ότι διακόπτεται η πορεία προς τον έναν πόλο παγκόσμιας κατάστασης, που στόχος της ήταν μια παγκόσμια διακυβέρνηση, στο όνομα της οποίας ζήσαμε δυστυχώς πάρα πολλούς άλλους πολέμους σε κάθε γωνιά της γης. Πέραν τούτων φαίνεται ότι αίφνης θα βρεθούμε ενώπιον της ανάγκης ενός ισχυρού Έθνους-Κράτους και ενώπιον ανατροπής των μορφών ζωής που γνωρίζουμε μέχρι τώρα με την ανάγκη επαναπροσδιορισμού όλων των μορφών ζωής σχέσεων διεθνώς.

3. Διαπιστώσεις

Νομίζω ότι βρισκόμαστε μπροστά σε έναν νέο, καινούργιο κόσμο ο οποίος όμως δεν είναι δημιούργημα του πολιτισμού και των θεσμών του ανθρώπου , αλλά αυτού τούτου του πολέμου που βιώνουμε όπως και του υγειονομικού πολέμου με βάση τον COVID 19.

Οφείλουμε επομένως να εργαστούμε εν Ειρήνη, εκ νέου για την συνύπαρξη του σύγχρονου Ανθρώπου, υπό τα νέα δεδομένα και υπό το φως θεσμών που κράτησαν αιώνες υψηλά τον ανθρωπισμό ως άσβεστη δάδα και ανέδειξαν τον Άνθρωπο. Να εργαστούμε για θεσμούς όπως είναι η «Αμφικτιονία των Δελφών» , ως μια Αμφικτιονία των Λαών της γης.

Να ξαναβρεθούν σε κοινό τραπέζι οι Λαοί με τις διαφορές τους μεν, αλλά με κοινό τραπέζι συζήτησης Ισηγορίας, και ισοτιμίας ανεξαρτήτως αριθμού και εδρών. Αυτό το πανανθρώπινο κοινόν «τ' αυτόν και έτερον», όπου το ταυτόν δεν εκμηδενίζει την αντικειμενική ύπαρξη του ετέρου, χάριν του κοινού, της κοινότητας.

Αυτή είναι η ορθή πλευρά της Ιστορίας, ώστε να λάβει σάρκα και οστά αυτό που ο νομπελίστας ποιητής Γεώργιος Σεφέρης επεσήμανε για τον Οιδίποδα τον Βασιλιά της Θήβας, ο οποίος γυρνώντας από το ιερό των Δελφών προς τη Θήβα « συνάντησε τη Σφίγγα, κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, όπου η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας».

3.1 Ποιος επομένως έχει την εξουσία, τι είναι ο Πολίτης

Για έναν Δημοκρατικό Πατριωτικό πολιτικό φορέα ο πολίτης ορίζεται από τη συμμετοχή του στη διαμόρφωση ισότιμα στις αποφάσεις και στην εξουσία. Ο Πολίτης οφείλει να κρίνει, να ελέγχει και να αποφασίζει, σύμφωνα και με αυτά που διακήρυξε ο Αριστοτέλης και αποτελούν την πεμπτούσια της πραγματικής

²¹ <https://www.pronews.gr/amyna-asfaleia/diethnis-asfaleia>

Δημοκρατίας: «Πολίτης δ' απλώς ουδενί των άλλων ορίζεται μάλλον ή τω μετέχειν κρίσεως και αρχής»²². Έτσι, στο κοινωνικό γίνεσθαι, ο ίδιος ο Πολίτης, με την ενεργό και αποτελεσματική συμμετοχή του, είναι ο τροχός κίνησης του κοινωνικού όλου προς τα εμπρός, του οποίου μέρος αποτελεί και διαμορφώνει την εξουσία των πολιτών στη δημοκρατία της κοινότητας.

Απέναντι στο αυταρχικό και βασικά ηγεμονικό και δεσποτικό οργανωτικό σχήμα, που λέγεται δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, θέτουμε τον Δημοκρατικό αποκεντρωτισμό, τη δημοκρατία της κοινότητας, το κοινόν, την πολιτεία της κοινότητας και την πολιτεία των κοινοτήτων για την εξασφάλιση του κοινού συμφέροντος του λαών και των εθνών. Τούτο δε διότι το εθνικό συμφέρον δεν ταυτίζεται με το σύνδρομο της διευθυντικής ελίτ της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας της χώρας μας, την οποία υιοθέτησε απολύτως και η Αριστερά με την εξάρτηση τη χώρας από τη Δύση κόντρα στα λαϊκά αισθήματα στη βάση του γνωστού «Ανήκομεν εις την Δύσιν».

Η Ελλάδα οφείλει να είναι μια εξωστρεφής χώρα και πρέπει να συμμετάσχει δυναμικά και δημιουργικά στο παγκόσμιο γίνεσθαι. Αυτό όμως δεν μπορεί να το κάνει ως κοινωνία χωρίς να διατηρεί τα εθνικά της χαρακτηριστικά. Ο τρόπος με τον οποίο κανείς αποδομεί το έθνος δεν έχει και μεγάλη σημασία. Οι αριστεροί και νεοφιλελεύθεροι που αποδομούν το έθνος, οι πολιτικές προδιαγραφές είτε του νεοφιλελευθερισμού και των συνοδοιπόρων του, είτε του διεθνιστικού εθνομηδενισμού της αριστεράς, έχουν κοινό παρονομαστή την οδό της παγκοσμιοποίησης και την παγκόσμια κυβέρνηση.

Έτσι ένα Δημοκρατικό Πατριωτικό Κίνημα υπερασπίζεται το έθνος με τον απαιτούμενο Πατριωτισμό κόντρα στον φασισμό και επιδιώκει την πραγματική Δημοκρατία με τον Κοινοτισμό, που μπαίνει εμπόδιο τόσο στη νεοφιλελεύθερη εκδοχή αποδόμησης του έθνους όσο και στον αριστερό εθνομηδενισμό, που δεν είναι παρά υπηρέτες του αυτού αφεντικού και προωθούν την άλλη πλευρά του σύγχρονου κεκαλυμμένου φασισμού της Παγκοσμιοποίησης!

Η πολιτική συνεργασίας με τα γειτονικά κράτη οφείλει επίσης να διέπεται από την παραπάνω λογική και υπό το κράτος του συμφέροντος της πατρίδας. Στο πλαίσιο αυτό προς ανατολάς της χώρας η θέση μας δόγμα είναι ότι δεν διεκδικούμε τίποτα από κανέναν, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτα σε κανέναν και οποιαδήποτε διαφορά επιλύεται στη βάση των διεθνών συνθηκών. Στα βόρεια σύνορα καταγγέλλουμε τη σύμβαση των Πρεσπών ως κατάπτυστη και μειοδοτική στο πλαίσιο της βαριάς μας ιστορικής κληρονομιάς, που δεν χαρίζεται και δεν απαλλοτριώνεται, τελούσα σε βάρος των εθνικών συμφερόντων. Οι διεθνείς υποβολείς των Σκοπίων θα πρέπει να βρουν άλλο τρόπο να ικανοποιήσουν τα σχέδιά τους και όχι πάντως αυτόν που είναι σε βάρος της ιστορίας της Χώρας και των Ελλήνων. Πρέπει να καταστεί σαφές ότι δεν υφίσταται Μακεδονία πέραν και εκτός της ελληνικής ιδέας και δεν μπορεί να προσδιορίζεται, τρίτη χώρα με όνομα, γλώσσα και εθνότητα μακεδονική προσοχή, έτσι όπως το γράφετε, είναι σαν να δέχεστε ότι υπάρχει εθνότητα μακεδονική εντός Ελλάδος... θα έλεγα το εκτός Ελλάδος, με κόμμα πριν και μετά, να πάει είτε μετά το δεν μπορεί είτε πριν από το τρίτη εκτός Ελλάδος. Αυτό οφείλει να καταστεί σαφές εκ μέρους της Ελλάδος προς όλες τις κατευθύνσεις, πολύ δε περισσότερο προς εκείνους στους οποίους δήθεν

²² Αριστοτέλους Πολιτικά, Γ', 125^a

"ανήκομεν", τόσο κατά τον νεοφιλελευθερισμό όσο και τον αριστερό εθνομηδενισμό.

Συμπέρασμα

Ο άνθρωπος λοιπόν είναι και σήμερα το ζητούμενο, σε κοινό τραπέζι συζήτησης, εκεί λύνονται τα προβλήματα της ανθρωπότητας και όχι στα τραπέζια των οικονομικά ισχυρών !! Στα τραπέζια αυτά το μόνο που υπάρχει ως πρόβλημα είναι η προώθηση των οικονομικά ισχυρών τα συμφέροντα έναντι των υπολοίπων, με επίκληση της Δημοκρατίας δήθεν, στο όνομα της οποίας έχουν γίνει τα πιο ειδικτά εγκλήματα.

Η εξουσία διεθνώς έχει καταστεί το «Εμόν Παίγνιον» στα χέρια των πολιτικών σαλτιμπάγκων στο πλαίσιο της εγκαθιδρυμένης κατά καιρούς ιδεολογίας και διαμορφούμενης εξουσίας του κράτους, της επανάστασης, του Πύργου, της γραφειοκρατίας και της ολιγαρχίας των αγορών στον σύγχρονο κόσμο. Ο τρόπος όμως με τον οποίο δικαιώνεται ο άνθρωπος, η ύπαρξή του, είναι η Πολιτική. Στο πεδίο της μη Πολιτικής (τη μεταλλαγμένη ως Πολιτική, την οποία βιώνουμε σήμερα), η ηθική πολλάκις τίθεται ως ευγενές άλλοθι, ως ο αποτελεσματικός μηχανισμός εκείνος, που σέρνει τους ανθρώπους απ' τη μύτη και διαιρεί σε υποχείρια και σε εχθρούς ακόμη και λαούς με συνεκτικό πολιτισμικό ιστό. Η σημερινή κατάσταση στην Ελλάδα – Ευρώπη και διεθνώς απαιτεί την τροφή του πραγματικού επαναστάτη, «την κόκκινη πιπεριά», χρειάζεται τον επαναστάτη αλλαγής των θεσμών για την επάνοδο στην Πολιτική, και όχι σε υποκατάστατο αυτής, ώστε να αναμένουμε το κάτι, πάνω στο απόλυτο τίποτα, της εγκαθιδρυμένης ιδέας της παγκόσμιας νέας τάξης πραγμάτων. Απαιτείται η σύσταση Αμφικτιονία των Λαών κόντρα στη σύγχρονη Βαρβαρότητα!!

Είναι ανάγκη επομένως όπως τονίζαμε και το 2019 ότι οι λαοί της Ευρώπης πρέπει να ενώσουν τη φωνή απέναντι σ' αυτή τη Βαρβαρότητα για να την αντιμετωπίσουν έγκαιρα πριν ένα είναι πολύ αργά και να ζητήσουν οι Φυσικοί και Ηθικοί αυτουργοί των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας να λογοδοτήσουν στο διεθνές ποινικό δικαστήριο!

Κρατηθείτε ασφαλείς και υγιείς και ας έχουμε την υπομονή και τη δύναμη να αντέξουμε τις δύσκολες καταστάσεις που έχουμε μπροστά μας. Ας μας παρηγορούν δε, οι κλασσικοί μας όπως ο Πίνδαρος τόνιζαν ελεύθερα : *«Στα μικρά θα 'μαι μικρός, και στα μεγάλα μέγας. Την τύχη που μου έλαχε όπως και νά 'ρθει με την καρδιά μου θα την τιμήσω και κατά τη δύναμή μου θα την υπηρετώ»*.

Η λύση στην υπάρχουσα κατάσταση είναι η Αναθέσμιση παντού και η ειδική Θεσμική Ανασυγκρότηση του σύγχρονου κράτους σε όλα τα επίπεδα για μια Δημοκρατική Πατριωτική Εξουσία με θεσμούς Πολιτείας την πραγματική Δημοκρατία αυτήν της κοινότητας του έθνους . Μια Βελούδινη επανάσταση του λαού με σκοπό τον επανακαθορισμό της πολιτικής για την ελευθερία των Ελλήνων και της Πατρίδας, με αρχές στην επιβολή βαρών και φορολόγησης των Πολιτών και Εξασφάλιση του πραγματικού Δημοκρατικού πολιτεύματος, της πραγματικής Δημοκρατίας. Προτείνουμε έναν Ανένδοτο αγώνα για την Ελευθερία, τον Ανθρωπισμό και την Πατρίδα με Πεποίθηση Δημοκρατική – Πατριωτική για Σύμπλευση των Δυνάμεων κάθε Έθνους.

Γιατί, όπως λέει κι ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος σε τούτα δω τα μάρμαρα κακιά σκουριά δεν πιάνει!